

SEZGİN KAYMAZ • Bugün Bize Kim Geldi?

April Yayıncılık, 2016-2019 (3 baskı)

İletişim Yayınları 3051 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 541

ISBN-13: 978-975-05-3157-6

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Tamlı Bora

DIZİ KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Bugün Bize Kim Geldi?

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

İletişim Yayınları'ndan çıkan kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Cannı Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıyas* (2014), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021). Diğer kitapları: *Farfara* (April Yayıncılık, 2017), *Nefha* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2018), *Benyusuf* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2019).

Ne bir ses ne bir soluk; iş bitince çekip gitti hep roman kahramanları, o kadar özledim.

Bir de gitmeyenler vardı.

Mektupkardeşlerim.

Yazdık, cızdık, ağlaştık, gülüştük sayfalar dolusu. Buradaki hikâyeleri paylaştık... ve dostluğu, içtenliği, dürüstlüğü.

Gözünüz kahraman görsün; benim en fantastik kahramanlarım onlar.

Hiçbirini özlemeyeceğim, çünkü hiç gitmeyecekler.

İyi ki varlar,

Ne güzel varlar...

Bir kere daha

Mektupkardeşlerime...

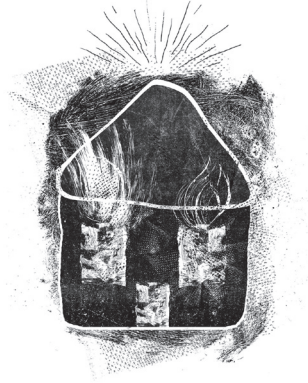

İÇİNDEKİLER

Yanlış anlama Ömer Faruk...	9
Sen söylemezsen ben de söylemem!..	37
Tercüme sanattır...	57
Sokakta köpekler evlenir...	75
Tanrım, kötü kullarını...	109
Ben çok sinirliymişim...	129
Bugün bize kim geldi?	143
Sevgili mektupkardeşim...	187

Yanlış anlama Ömer Faruk...

Kardeşim,

Sekiz defa arayıp sen açmadıktan –yanlış anlama, mühim işin varmış, açmayacaksın tabii– veya senin ifâdenle ben sana ulaşamadıktan sonra artık Hülya'ya daha fazla bozum olmayayım diye, “Evimiz yandı. Perişanız. Ne olursa senden olur, acil bir el at,” diye mesaj gönderiyorum telefonuna, pıt, arayıveriyorsun. Çok sevindik aslında. Ne güzel dostsun sen. Vallahi gözlerimiz doldu. Hülya'nın ayrı, benim ayrı. Da, üzüldük de bir taraftan. “Hele řu yangını baştan bir anlat. Nasıl oldu?” diye sorduydun telefonda da, ben de, “Yahu Ömer Faruk, zaten canım burnumda. Bi git Allah aşkına,” falan diye başımdan savarmış gibi ettiydim ya, seni biti kadar sevmediği hâlde Hülya bile çok kızdı bana. “Ayıp ettin çocuğa,” dedi. “O kadar aramış. Kalbini kırdın.” Düşün, Hülya diyorum Hülya. Zaten gururum yerle bir, kızarsa kızsın dedim, sövdüm saydım arkandan. “Aramasın amına kodumun çocuğu!” demişim o sinirle. Sana demeyeceğim de kime diyeceğim değil mi? Yanlış anlamadın inşallah. Senden

hayır beklememeyi öğrenememişiz be Ömer Faruk. “Koşsun gelsin adamsa. Aramayla olaydı feysbuk’a telefon numaramı yazardım, önüne gelen arardı,” falan da dedim üstüne. Vallaha yalan yok, kızdı mızdı ama “Haklısın o bakımdan,” da dedi Hülya gene. “Ben o pezevenkten vefa bekleme diyordum ama, tutturmuşsun bi Ömer Faruk da Ömer Faruk, al sana Ömer Faruk. Bok var!” bile dedi. Karnında lâf tutmaz biliyorsun. Yiğit kız.

Onu diyeceğim...

Sana kızarım kızarım, köpürürüm köpürürüm, söverim söverim, gene dayanamayıp gevşerim, biliyorsun. Gene öyle oldu, gevşedim sonradan. Unuttum kendi derdimi, senin derdine düştüm. “Lan...” diyorum kendi kendime, “... belki iki eli kandaydı çocuğun? Belki gelecek edecek yetişecek durumu yoktu? Niye kestirdin attın oğlum sen?” Hadii, yana yakıla dolaşmaya başladım mı evin içinde. Kendimi suçluyorum. Hülya daha birkaç saat evvel “Ayıp ettin çocuğa!” dediğini unuttu, “Siktir et şu ibneyi!” deyip duruyor senden için. “Yok!” dedim, ben bunu arayıp gönlünü alacağım. Diyor ki Hülya, “Yaa manyak mısın sen yaa?” diyor, “... Evin yandığını söyledin, bitti. Ne geldi ne gitti. Ayıpsa o ayıp etti. Ne arıyon pezevengi?” diyor. “Yok yok...” dedim ben, “Belki bi derdi vardı oğlanın. Belki de o benden yardım isteyecekti. Baksana, elli sefer aradık, açmadı. Açamadı belki. Bakalım niye açmadı. Bi sorar insan, sormadık bile. Di mi?” Hülya biliyor tabii, kafaya koymuşum, ille arayacağım seni, özür mözür dileyeceğim, kıl kıl baktı bana, baktı baktı, “Ara da gör ebeninkini!” dedi. Arayıp gördüm Ömer Faruk. Ebe-minkini gördüm basbayağı. Galerideymişsin ben aradığımda meğer. Mercedes’in modelini yükseltecekmişsin, anan aşağı baban yukarı pazarlık yapıyormuşsun galericiyle, ben de zırt pırt arayıp duruyormuşum, açamadığımı, açacak duru-

mun olsa muhakkak açacağımlı anlayamadığım için hadi bir daha arıyormuşum, sonra hadi bakalım bir daha. Kafayı yedirmişim sana milletin içinde. Sonunda, tam pazarlığı bağlayasımıştın, mesajımı görmüşsün. O yoğunlukta, onca işine gücüne rağmen hadi büyüklük bende kalsın deyip aramışsın bir de beni. İnsan gibi sormuşsun hele bir baştan anlat, nasıl oldu falan diye, ben de seni terslemişim. Galerici orda bekler tepende, sen beni ararsın, ben seni terslerim. Ayıp etmişim hakikâten. Kırmışım kalbini. Telefonda, “Kusura bakma kardeşim,” haricinde bir şey diyemedim tabii. Suçluluk duyuyorum sana karşı. Bir de onca öküzlüğüme rağmen sormadın mı “Ee, bir ihtiyaç var mı?” diye, eridim eridim. Vallahi büyüksün! Yerin dibine girdim utancımından.

Bak buradan tekrar söylüyorum, kusuruma bakma kurban olurum. Sekizinci aradığımda bile duyar duymaz kopurup geleceğinden o kadar emindim ki sen anlat manlat deyince, zaten akşama kadar canımız çıkmış Hülya’yla; yorgunluk bir taraftan, pislik bir taraftan, is kokusu bir taraftan, en beteri korku içimize işlemiş, durup durup ürpermeler bir taraftan, al sana yemin, o dakika öldürsen iki kelime edecek mecâlim yoktu. Sikkındım, bezgindim Ömer Faruk. Yalnızdım lan. Yalnızdık. Bir Hülya, bir de ben. Kız yanımda dikilmiş gözümün içine bakar “Gördün mü ebeninkini?” diyerek; sen benimle röportaj yapmaya çalışırsın o arada, “Ee, anlat hele. Nasıl oldu?”

Anlatamazdım kardeşim. Hâlim yoktu.

Ama şimdi var. Gecikme için ayrı, telefonda iki iki sorduğun hâlde anlatamadığım için ayrı özür dileyerek anlattım şimdi.

Bak nasıl oldu.

Hülya her cumartesi annesigile gider. Bunu ezberledin artık, seksen sefer söyledik. İşte gider, altını temizler babasının, adamcağız alzheimer mâlûm, banyosunu yaptırır, tırnaklarını keser, sakallarını keser, uzamışsa saçlarını keser, yatırır sırtüstü, altını pudralayıp pişik olmasın diye güzelce bepanten sürer, altbezini bağlar, giydirir, sonra annesinin “Ev şöyle temizlensin – Böyle temizlensin – Şuraları da siliver – I ih, halı hiç olmamış. Üstünden bi daha geç...” ve sair buyruklarına boyun eğer, sabahın kara şafağından akşamın kör dibine kadar katmer katmer çalışır, molalarda babasına elle yemek yedirir, altını tekrar temizleyip tekrardan değiştirir, çok batırılmışsa bir kere daha banyo yaptırır, annesinin yarım ağız “Hih. Eh. Olmuş işte,” demesini müteakip el öpüp helâllik alıp müsaade isteyip sokak kedilerini köpeklerini besleye besleye eve koşar.

Böyle dedim, dertli dertli anlattım ya, yanlış anlama; şikâyeti yoktur hiç kızcağızın. Ne zaman, “Yav bi hafta sonu da dinlenebilse keşke...” desem, “Ne diyon be?” diye dayılanıp üstüme üstüme hömerir. Sanki vatan topraklarına girmişim. Bir saat nutuk atar ondan sonra. Bu bir hafta sonu yoruluyormuş, o kadıncağız her gün. Bu bir güncük bakıyormuş babasına, o kadıncağız her gün. Bu bir sabahdan akşama mesai yapıyormuş hasta evinde, o kadıncağız her gün. Anlatır da anlatır. Sanki biz bilmiyoruz. Homur homur saydırır durur. Ne kadar fenaymışım, amma da pismişim falan.

Lan ne dedik? Kötü bi şey mi dedik? Yok! Tıslata tıslata bastırır:

“Piss!”

Aman Hülya, tamam Hülya, öyle demek istemedim Hülya; zor yatıştırdım.

Öf bile demez yani annesine, tamam mı? Sen de Hülya’yı sevmesin çünkü, kusura bakma doğruya doğru şimdi, am-

cık ağızlısın biraz da, biricik babasına ite kaka bakıyor diye lâf edersin sağda solda. Önünü keseyim dedim.

Dağıtmayayım, devam edeyim ben. Merak ettin ya nasıl oldu diye. Seni merakta komayayım; benim senden başka kimim var?

Perşembe gecesi yılbaşı gecesiydi biliyorsun. Yılın başıymış! Bana ne? Tamam, yemek yapacağım ama yılımın başı geldi diye değil, severim yemek yapmayı, hem ondan hem de Hülya işten gelecek, bir hoşluk olsun diyorum. Zaten kuzu kebab yapacağım diye reklam da etmişim, elim mecbur yemekler benden.

Gittim markete, ulan, kuzu but var bir tane, “Bölemeyiz abi,” diyor kasap, “Hepsini tartacağız.” Baktım, kilosu kırk üç lira. “Kaç kilo gelir bu?” diyorum, “Dört kiloyu geçer,” diyor. Düşünüyorum alsam mı almasam mı, o ara hindinin fiyatını gördüm; on üç lira kilo başı.

“Bunu böler misin?”

Onu da bölemezmiş ibne. Nerden baksan altı-yedi kilo da o gelir. Yarım kilo kıyma tarttırıp çıktım tırıs tırıs. Hülya yılbaşı kebabı bekliyor ya ben ona kıymalı yumurta tezgâhlıyorum. Sırtımda bir ağırlık. Tam pidecinin önünden geçiyorum, aydınlandım, dedim kıymalı pide yaptırayım şurdan. Evde domates var, soğan var, maydanoz var, her bok var. Ne güzel işte. Bolca yaptırırım, kedi köpek de yer. Geçtim eve, malzemeyi dolaptan çıkarıp dizdim tezgâha, kediler bulaşmasın diye üstüne tepsi kapattım, Yasemin salağı tepsiyi kaldırıp kıymayı yutmasın diye tepsinin üstüne de benim on kiloluk dambılı yerleştirdim, başladım işin ustasını beklemeye.

İşin ustası Hülya, çok güzel iç hazırlar.

Güyâ yemekler benden olacaktı ama içini ben hazırlasam yenmez o pide. Sen de şahitsin. Hani götünde donun bile

yoktu da gelip gidip “Pide yoh mu pide?” diyordun da misler gibi hazırlıyordu kızcağz, ben de gidip yaptırıyordum fırından, parmaklarını yalaya yalaya gömüyordun ya? İçini Hülya hazırladığından o kadar güzel oluyordu işte. Ben hazırlasaydım kıymasını ayrı pidesini ayrı yerdin. Beceremiyorum arkadaş. Onu ona, bunu buna karıştırıp o harcı mıncıklamak mesele değil, olmadı mı olmuyor. Çok mu sıkıp munda ediyoruz malzemeyi bilmem, ben yaptım mıydı kıyma şu köşede top top olmuş bekliyor, pide burada yayılmış anadan üryân. Her işi ehline bırakacaksın. Hülya’nın hazırlaması şart içini. Zaten eli tezdır bilirsin, beş dakikada çırpıştırır verir; mis gibi de yayılır malzemesi. Eşit. O hazırlasın.

Geldi akşam işten. Tabii leş. Gebermiş yorgunluktan. Ama çok da sevinçliydi bu sefer. Kayınvalidenin orda inmiş servisten, bir uğrayayım da eve öyle geçeyim demiş, kayınvalide de kendiliğinden demiş ki buna, “Yarın gelme sakın. Otur evinde, bir hafta sonu dinlen. Bu da benim sana yılbaşı hediyem olsun.”

Karne almış çocuk kadar şendi yazık. Ertesi gün dinlenecek.

Hep sorar ya, gene sordu:

“Ee, ne yemek var?”

Dedim kıymalı pide.

Kıymalı pide olunca işe bunu bulaştıracağım belli, hemen suratı düştü ama pis demedi. Mutluydu çünkü.

“Hani kebab yapacaktın yılbaşı sürprizi?”

“Yav yapacaktım da, sana söylemiş bulundum diye sürprizi kaçı dedim. Hindi yapmaya karar verdim sonra.”

“Ee, nerde ya hindi?”

“Kızım, onu da şimdi söyledik ya. Söylenince sürprizi kalır mı?”

Hemen yedi saf. “Haa...” dedi. “O da dooru. İyi, hazırlayım madem.”

Hazırladı. Ben de etrafında dolanıp bir şeyler yapıyormuş gibi yaptım.

Neyse efendim, çırpıştırıverdi beş dakikada, ben gittim yaptırıp geldim, misler gibi doyurduk karnımızı, hem biz yedik hem hayvanat yedi, sonra kaldırdık sofrayı, geçtik serildik kanepelere. Televizyonda da bir bok yok, 2015'te neler olmuş neler bitmiş, bir dolu tırıvrı, dokuz muydu neydi içimiz geçmiş, ayaklarımızı uzattıydık şöyle; uyumuşuz.

Bir saat sonra hortladık tabii. İki kol pişti attık, seninki gene yendi beni, ben biraz sövündüm, o biraz, “Nasıl geçirdik?” diye havalara girdi, sonra, “Ben dizi seyretmeye gidiyorum,” deyip çıktı üst kata, bilgisayara çöktü, ağlaya ağlaya dizi seyretti.

Ben altta itle köpekle baş başa gene. Yüz bin senelik kovboy filmlerini gösteren bir kanal buldum uydudan, ulan John Wayne'in adını hatırlayamıyorum iyi mi, gıcık oldum, nerdeyse sana telefon edeceğim. Ryan O'Neil diyorum, Sean Connery diyorum, Brad Pitt diyorum, yok, taktım kafayı, çıkıp Hülya'yı çağırdım yardıma, baktı baktı, “Bonanza işte, bilmiyon mu?” dedi, iyice sinirimi bozdu. “Kızım çık dizini seyret. Manyak mısın nesin?” dedim, “Sensin manyak,” dedi, “Piss!” dedi, gitti. Ben tabii kimdi bu herif kimdi bu herif, filmi de zebûn ettim. Seyredemedim anasını satayım.

Tatsız tuzsuz bir yılbaşı gecesiydi anlayacağın. O yattı bir daha uyudu ondan sonra, ben çıktım üst kata, biraz tıkrırdım, biraz mektup okuyup cevap yazdım mektupkardeşlerime, baktım saat olmuş sabahın üç buçuğu. Yasemin salağı durur mu, başladı hav hav hav, Hülya zaten köy gelini gibi, fırladı kalktı, ben de tarlaya gidecek köy yiğidi gibi sobayı temizleyip doldurdum, yakında bir yerde orman olsa odun kesmeye koşacağım, öyle bir havaya girmişim, yaktım cayır cayır, ev ısındı güzelce. Çalışacamazsın o saatten son-